

Velikonočna pravljica

V izložbi drage slaščičarne je ležal piruh, okrašen s cvetlicami iz

čili pred njegovo krasoto. Nobeden ni imel zlatega traku, niti bogato mehko postlane posteljice.

Blížala se je velika noč in pirhi so čakali svoje kupce.

»Kaj vi, reveži!« je klical ošabno piruh z zlatim trakom. Trebuški so vam iz trdega sladkorja, polepljeni samo z zlatim papirjem, zno-

barvastega sladkorja. Trebušček mu je bil prevezan z veliko, zlato petljo, ki se je bleščala v soncu, da je jemalo vid. Prevzetno je gledal na ulico, kjer so se zbirali pred izložbo otroci ter občudovali njegovo lepoto. Bil je najlepši velikonočni piruh v vsej slaščičarni in bil je tudi ponosen na to. Udobno je ležal v prelepi škatli, ki je bila odprta, da bi ga mogel vsakdo pogledati, in postlana z nežno lesno volno. Drugi, skromnejši pirhi so se ponižno kr-

traj pa ste votli. Vi pridete kvečjemu v revno hišo. Le pogledjte mene! Ves sem iz najboljše čokolade in v meni so sami dobri bonboni, napolnjeni s sladko nadevo. Jaz pridem gotovo v prekrasno sobo, kjer jedo samo na srebrnih krožnikih. Tam me bodo čislali, ker sem lep, in nikomur ne pride na um, da bi tako lepoto pojedel.«

Drugi pirhi so mu ponižno pritrjevali: Res je tako, o srečni čokoladni piruh!

Pred izložbo sta se ustavili dve deklici, pritiskali svoj nosk na steklo in koprneče gledali lepi čokoladni piruh.

»Ah, ta je lep!« je vzdihnila manjša deklica v obnošeni, toda čisti jopici in s široko odprtimi očmi gledala in gledala.

»No, no! Le ne pojej me z očmi!« je godrnjal čokoladni piruh. »Ravno tebi v roke bi hotel, kaj ne, ti revica!«

Za to pa je prijazno ogledoval drugo deklico v svileni jopici in z zlatim prstančkom na roki, čeprav ni bila tako lepega obraza kakor prva.

»K tejele bi pa rad prišel,« je dejal piruh svojim skromnim tovarišem.

Nasproti slaščičarne je bila branjerija in v njeni izložbi so bila tudi jajca. Ampak kakšna! Na ta se ošabni piruh še ozrl ni, zakaj bila so navadna, z belo lupino. Zato se je zelo začudil, ko se je eno izmed teh revščet v peharju predrznilo in zaklicalo nanj, ko sta deklici odšli:

»Da se le ne bi uštel, prevzetnež, in dočakal slabšega konca kot mi drugi! Sit sem že tega tvojega napihovanja.«

»Kaj si dovoljuješ, neumno kurje jajce? Misliš, da mene tudi dajejo v testo, kakor tebe?« je kričal čokoladni piruh čez ulico. Odslej se ti dve jajci nista mogli videti in sta se neprestano prepirali, dokler nista nekoč obe izgini iz izložbe.

Kurje jajce je odnesla mama tiste revne deklice, čokoladno pa oče deklice s svileno jopico. Ko ga je prodajalka jemala iz izložbe, je ošabni piruh še posmehljivo zaklical proti branjeriji:

»Vidiš, kakšen gospod me kupuje? Veliko sreče, ko te bodo mesili za cmoke!«

Kurje jajce niti odgovorilo ni. To pot ima čokoladni ošabnež prav, nič drugega ga ne čaka nego skorajšnja smrt.

Toda zgodilo se je drugače. Gospodinja, ki ga je prinesla domov, ga je najprej potopila v vrelo vodo, potem ga je skrbno umila s špiritom in dala v neko temno tekočino. Ležalo je tam in si mislilo:

»Radoveden sem, kaj se bo z menoj zgodilo.«

Čez nekaj časa ga je vzela gospodinja iz tekočine in — kaj se je zgodilo? Nič več ni imelo bele lupine kakor prej! Zdaj je imelo prelepo rdečo obleko. Toda gospodinja še ni bila zadovoljna z njegovo lepoto. Pomočila je vžigalico v neko tekočino ter risala z njo po njegovem trebuščku. Pod rokami so rastla lepa srčeca, zvončki, cvetlice. Ko je delo končala, je zadovoljno pogledala piruh in zašepetala:

»To bo Ančka vesela!«

In res je bila! Skakala je veselo okrog pirha, ga ljubeznivo pestovala v svojih otroških dlaneh in niti na um ji ni prišlo, da bi ga snedla. Saj ga je dobila od mamice! Postavila ga je lepo v čedno košarico in, kadar se je nanj ozrla, so ji zasijale oči od veselja.

Piruh je ležal v košarici vés srečen in si mislil:

»Ko bi me takole videl tisti čokoladni ošabnež, ta bi gledal, kako sem zdaj lep in kako me ima moja deklica rada.«

Medtem ko je tako mislil, se je vrnila gospodinja, položila nekaj na mizo in rekla:

»Na, Ančka, pojey tole! Zdravnikova Jelka si je s slaščicami že pokvarila želodec.«

Piruh gleda, gleda in ne more verjeti očem. Saj leži na mizi čokoladni piruh iz slaščičarne! Toda kakšen je! Sladkorne cvetlice so odluščene, trebušček ima prazen, zlato petljo pa umazano in zmečkano.

Tudi čokoladni piruh se je oziral

po sobi in spoznal jajce iz branjerije. Vzdihnil je:

»Kako si srečen in lep! Tvoja deklica te ima rada, moja pa me je komaj dobila, že mi je iztrebila trebušček, bonbone pojedla in vse okraske odluščila. Potem se ni več zmenila zame. In zdaj...« Ni dokončal. Prišla je Anica in ga pojedla.

PESEM

Ptička na vejici
poje: »Čiv, čiv,
s čim si v vročini
boš žejo gasil?«

Muren pred luknjico
svira: »Čiri,
rosa — vodica
najbolj pohladi.«

Pa se še Tinica
vmes oglasi:
»Voda, med, mleko
dobrote so tri.«

Hvalita deklico
muren in tička
in sonce nebeško
poljublja ji lička.

Ivan Albreht

Velikonočni zajček

Foto Ferd. Premru